

Arrest

nr. 71 615 van 9 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, F.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Banjica (gemeente Istok) en bent u Kosovaars staatsburger.

Tijdens de oorlog in Kosovo werd u door Serviërs verplicht voor hen te werken. U moest andere Roma ronselen en jullie werden verplicht om zakken met kiezelstenen te vullen, loopgraven te graven, huizen van burgers in brand te steken en winkels te plunderen. Intussen mocht u af en toe naar huis om uw familie te bezoeken. U vluchtte toen niet omdat u schrik had en u niet wist wat er met uw familie moest gebeuren. Uiteindelijk bood u een Servische commandant geld aan om uw familie naar het buitenland te brengen.

Aan de grens met Montenegro werd u samen met 21 andere mannen tegengehouden. U bood een soldaat geld aan en mocht de grens oversteken. U vernam later dat de andere mannen die dag vermoord werden.

In Montenegro ging u naar Konik, bij Podgorica, waar u een appartement huurde.

Sindsdien keerde u een zeventigtal keer terug naar Kosovo omdat u heimwee had. Bij één van die bezoeken aan Kosovo stelde u vast dat uw huis afgebrand was. U bleef naar Kosovo gaan en kon er telkens bij familie terecht.

U had er vaak problemen met uw Albanese bureu. Ze beschouwden u als een Servische spion en dreigden u te vermoorden als u nog terug zou komen.

In 2002 werd u bij uw neef lastig gevallen door gemaskerde personen, die vermoedelijk door uw buurmannen waren gestuurd.

In 2004 werd u opnieuw aangevallen op straat door onbekenden, eveneens in opdracht van uw bureu.

In datzelfde jaar werden ook uzelf, uw vrouw en oudste dochter door gemaskerde mannen meegenomen naar een huis. Daar werden jullie geslagen en een nacht vastgehouden.

Uiteindelijk lieten ze jullie gaan, maar sindsdien keerde u niet meer naar Kosovo terug.

In Montenegro kende u problemen zowel met politieagenten als met burgers. U werd er ook aangesproken door een Albanees die er op zoek was naar mensen die in de Kosovaarse oorlog met de Serviërs hadden meegewerkt, maar u gaf hem een valse naam en hij herkende u niet.

Uiteindelijk besloot u met uw gezin naar Europa te gaan.

In Slovenië werden jullie tegengehouden en vroegen jullie asiel aan. U verbleef er drie maanden, maar omdat u in het vluchtelingencentrum waar u verbleef moest samenwonen met Albanezen, wachtte u het resultaat van uw aanvraag niet af en trok u verder naar Zwitserland waar u eveneens asiel aanvroeg. Na vier en een half jaar kreeg u een weigeringsbeslissing.

Daarop kwamen jullie naar België waar jullie op 17 juli 2009 asiel aanvroegen.

Gezien Zwitserland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werden jullie naar Zwitserland teruggestuurd. Wederom werd een weigeringsbeslissing genomen.

Jullie dienden daarop in België een tweede asielaanvraag in op 22 september 2010.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt in Pec op 18 maart 2001; uw Zwitsers rijbewijs, d.d. 27 oktober 2007; een attest als bewijs voor uw lidmaatschap van de Romagemeenschap en een attest van een Romapartij met het verzoek aan Europa om u niet meer terug te sturen naar Kosovo, uitgereikt in Pec op 29 juni 2010."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, F.M., luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omwille van de problemen die u er had met Albanezen omwille van uw (gedwongen) collaboratie met de Serviërs ten tijde van de oorlog (CGVS I, p. 4-5, p. 11-15, p. 17-20; CGVS II, p. 2-5; CGVS echtgenote, p. 5-8, p. 10-11).

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat het erg opmerkelijk is dat u, ondanks de dreigingen die de Albanezen reeds uitten in 1999 tijdens de oorlog in Kosovo om u en uw gezin te vermoorden, u tussen 1999 en 2004 nog ongeveer zeventig keer naar Kosovo terugkeerde (CGVS I, p. 4, p. 17-20; CGVS II, p. 3-5; CGVS echtgenote, p. 3).

Dat u ondanks uw vrees vermoord te worden toch nog regelmatig terugkeerde naar Kosovo, is een houding die evenwel geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovenstaande vaststelling ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde dreigementen van Albanese Kosovaren om u naar aanleiding van uw gedwongen collaboratie te vermoorden.

Dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote in dit verband.

Zo verklaarde u dat Albanezen uw huis in brand hadden gestoken nadat jullie teruggekeerd waren uit Montenegro verschillende maanden na het einde van de oorlog (CGVS II, p. 3-4).

Volgens uw echtgenote echter gebeurde dit nog tijdens de oorlog (CGVS echtgenote, p. 6-7).

Verder zei u in 2004 door gemaskerde Albanezen samen met uw vrouw en oudste dochter ontvoerd te zijn geweest en geslagen (CGVS II, p. 4-5).

Uw echtgenote verklaarde evenwel expliciet in de naoorlogse periode in Kosovo nooit door Albanezen fysiek te zijn aangevallen noch door hen te zijn meegenomen. Wanneer het dreigde zover te komen, vluchtten jullie weg (CGVS echtgenote, p. 7, p. 10-11).

Het geheel van bovenstaande bevindingen zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met Albanezen in Kosovo ernstig op de helling.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van uw problemen nooit klacht indiende bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uw uitleg voor uw nalaten – uw belagers zeiden u dat u vermoord zou worden als u naar de politie zou stappen – is niet afdoende (CGVS, p. 19).

Internationale bescherming kan immers slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u bij eventuele toekomstige problemen met Albanezen steeds beroep kan doen op de lokale en internationale autoriteiten aanwezig in Kosovo.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit deze informatie blijkt ondermeer dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de geciteerde informatie tevens blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit geldt eveneens voor degenen die, zoals u, al dan niet terecht van collaboratie met de Serviërs beschuldigd (zouden) worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden – wat ook blijkt uit een attest dat u voorlegt van het PRYK waarin vermeld wordt dat u geen huis meer heeft in Kosovo en dat de economische situatie er echt slecht is- en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen

of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Volledigheidshalve kan er betreffende uw problemen in Montenegro nog gewezen worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

U verklaarde in Montenegro problemen gehad te hebben met Serviërs en een politieagent, die u discrimineerden omwille van uw naam die uw afkomst uit Kosovo verraadde (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 5-6). U had er slechts met één Albanees, Rustem, problemen. Deze zocht in Montenegro mensen die tijdens de oorlog in Kosovo hadden meegewerkt. Van gemaskerde Albanezen was enkel sprake in Kosovo (CGVS II, p. 6).

Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie in Montenegro uitsluitend last hadden van gemaskerde Albanezen uit Kosovo en met niemand anders (CGVS, p. 8-10).

Bovenstaande tegenstrijdigheid noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u beweerde problemen in Montenegro evenmin geloof kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

De documenten opgesteld door de Romapartij en waarin ondermeer sprake is van de vernieling van uw afgebrande woning zijn gesolliciteerde documenten en bijgevolg weinig objectief.

Bovendien stemt de inhoud ervan niet volledig overeen met de objectieve veiligheidssituatie waarnaar hierboven reeds verwezen werd. Zoals reeds aangehaald, is de veiligheidssituatie stabiel en kalm en werden in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld. Er deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, F.S., luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Pec en bent u Kosovaars staatsburger.

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot M.F. (...) in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde.

Zo verklaarde u dat uw man tijdens de oorlog in Kosovo verplicht werd voor de Serviërs te werken, dit tot ongenoegen van de Kosovaarse Albanezen. Ze zagen uw man als een spion en vielen jullie lastig. Uiteindelijk staken de Albanezen jullie huis in brand. U vernam tevens dat uw vader tijdens de oorlog vermoord werd.

Jullie vluchtten naar Montenegro. Daar verbleven jullie vier jaar, maar jullie keerden toch regelmatig terug naar Kosovo ondanks het feit dat jullie telkens door Albanezen bedreigd werden. Jullie werden er niet fysiek mishandeld omdat jullie telkens op tijd Kosovo verlieten.

Ook in Montenegro hadden jullie problemen met Albanezen uit Kosovo. Vier jaar lang werden jullie door gemaskerde Albanezen bedreigd.

Uiteindelijk besloten jullie naar Europa te vluchten.

Tijdens jullie vlucht naar West-Europa werden jullie tegengehouden in Slovenië, waar jullie asiel aanvroegen. Jullie bleven er niet en trokken naar Zwitserland waar jullie asiel aanvroegen. De Zwitserse asielinstanties namen hierin een weigeringsbeslissing.

Hierop besloten jullie naar België te komen waar jullie een eerste keer asiel aanvroegen op 17 juli 2009. Gezien Zwitserland nog steeds verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag, werden jullie naar Zwitserland teruggestuurd. Daar vroegen jullie opnieuw asiel aan en ook deze keer werd een weigeringsbeslissing genomen.

Jullie keerden naar België terug en vroegen op 22 september 2010 opnieuw asiel aan.

U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt in Pec op 2 december 2002."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, F.S., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot M.F. (...).

In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omwille van de problemen die u er had met Albanezen omwille van uw (gedwongen) collaboratie met de Serviërs ten tijde van de oorlog (CGVS I, p. 4-5, p. 11-15, p. 17-20; CGVS II, p. 2-5; CGVS echtgenote, p. 5-8, p. 10-11).

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat het erg opmerkelijk is dat u, ondanks de dreigingen die de Albanezen reeds uitten in 1999 tijdens de oorlog in Kosovo om u en uw gezin te vermoorden, u tussen 1999 en 2004 nog ongeveer zeventig keer naar Kosovo terugkeerde (CGVS I, p. 4, p. 17-20; CGVS II, p. 3-5; CGVS echtgenote, p. 3). Dat u ondanks uw vrees vermoord te worden toch nog regelmatig terugkeerde naar Kosovo, is een houding die evenwel geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovenstaande vaststelling ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde dreigementen van Albanese Kosovaren om u naar aanleiding van uw gedwongen collaboratie te vermoorden.

Dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote in dit verband. Zo verklaarde u dat Albanezen uw huis in brand hadden gestoken nadat jullie teruggekeerd waren uit Montenegro verschillende maanden na het einde van de oorlog (CGVS II, p. 3-4). Volgens uw echtgenote echter gebeurde dit nog tijdens de oorlog (CGVS echtgenote, p. 6-7). Verder zei u in 2004 door gemaskerde Albanezen samen met uw vrouw en oudste dochter ontvoerd te zijn geweest en geslagen (CGVS II, p. 4-5). Uw echtgenote verklaarde evenwel expliciet in de naoorlogse periode in Kosovo nooit door Albanezen fysiek te zijn aangevallen noch door hen te zijn meegenomen. Wanneer het dreigde zover te komen, vluchtten jullie weg (CGVS echtgenote, p. 7, p. 10-11). Het geheel van bovenstaande bevindingen zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met Albanezen in Kosovo ernstig op de helling.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van uw problemen nooit klacht indiende bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uw uitleg voor uw nalaten – uw belagers zeiden u dat u vermoord zou worden als u naar de politie zou stappen – is niet afdoende (CGVS, p. 19). Internationale bescherming kan immers slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u u bij eventuele toekomstige problemen met Albanezen steeds beroep kan doen op de lokale en internationale autoriteiten aanwezig in Kosovo. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit deze informatie blijkt ondermeer dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de geciteerde informatie tevens blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit geldt eveneens voor degenen die, zoals u, al dan niet terecht van collaboratie met de Serviërs beschuldigd (zouden) worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden – wat ook blijkt uit een attest dat u voorlegt van het PRYK waarin vermeld wordt dat u geen huis meer heeft in Kosovo en dat de economische situatie er echt slecht is- en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities

waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Volledigheidshalve kan er betreffende uw problemen in Montenegro nog gewezen worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U verklaarde in Montenegro problemen gehad te hebben met Serviërs en een politieagent, die u discrimineerden omwille van uw naam die uw afkomst uit Kosovo verraadde (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 5-6). U had er slechts met één Albanees, R. (...), problemen. Deze zocht in Montenegro mensen die tijdens de oorlog in Kosovo hadden meegewerkt. Van gemaskerde Albanezen was enkel sprake in Kosovo (CGVS II, p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie in Montenegro uitsluitend last hadden van gemaskerde Albanezen uit Kosovo en met niemand anders (CGVS, p. 8-10). Bovenstaande tegenstrijdigheid noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u beweerde problemen in Montenegro evenmin geloof kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. De documenten opgesteld door

de Romapartij en waarin ondermeer sprake is van de vernieling van uw afgebrande woning zijn gesolliciteerde documenten en bijgevolg weinig objectief. Bovendien stemt de inhoud ervan niet volledig overeen met de objectieve veiligheidssituatie waarnaar hierboven reeds verwezen werd. Zoals reeds aangehaald, is de veiligheidssituatie stabiel en kalm en werden in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld. Er deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde identiteitsdocument doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift van 17 oktober 2011 dat de motiveringsplicht op meerdere wijze geschonden wordt door de bestreden beslissingen, in die mate dat de beslissingen zelfs blijken geven van onbehoorlijk bestuur. Daarnaast halen verzoekers "*schendingen van het redelijkheidsbeginsel*" aan (zie het verzoekschrift, p. 2).

Verzoekers stellen dat ze niet kunnen terugkeren naar Kosovo wegens de discriminatie die ze aldaar ondervonden in het algemeen, en in het bijzonder wegens de doodsb bedreigingen die ze aldaar ontvingen van de bevolking en de onmogelijkheid voor KFOR om hen bescherming te bieden.

Verzoekers stellen dat ze wel degelijk een beroep gedaan hebben op de aanwezige veiligheidsinstanties, met name de politie, maar dat deze niets gedaan hebben.

Volgens verzoekers wordt er evenmin rekening gehouden met de toestand van verzoekster; zij is zwaar getraumatiseerd door de gebeurtenissen, zij neemt medicatie en probeert zo veel mogelijk te vergeten; zij is daarenboven analfabeet, hetgeen het voor haar nog moeilijker maakt om bepaalde zaken te onthouden.

Volgens verzoekers zijn eventuele tegenstrijdigheden in het asielrelaas enkel en alleen aan de penibele toestand van verzoekster te wijten. Verder benadrukken ze dat sommige feiten lang geleden gebeurd zijn.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen de discriminatie van Roma in Kosovo minimaliseren. Ze laten gelden dat talrijke rapporten van internationale organisaties melding maken van discriminatie van Roma.

Verzoekers verwijzen naar het aan hun verzoekschrift gevoegde document "*Country Report on Human Rights Practices 2008*" van 25 februari 2009 van de "*US Department of State*" dat stelt dat de overheid en UNMIK de mensenrechten van de ingezetenen respecteren, maar dat er zich wat dat betreft wel problemen voordeden, in het bijzonder met betrekking tot minderheden; verzoekers citeren een aantal passages uit dit document.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar het aan hun verzoekschrift gevoegde document "*Kosovo: Investigate Attacks on Roma*" van 7 september 2009 van "*Human Rights Watch*".

Ze stellen dat "*Human Rights Watch*" en "*Amnesty International*" erop aandringen dat de internationale autoriteiten én de autoriteiten van Kosovo het nodige zouden doen om een halt toe te roepen aan de aanvallen op Romagemeenschappen.

Verzoekers stellen dat het voorbije decennium de internationale autoriteiten in Kosovo er niet in geslaagd zijn hun minderheden te beschermen tegen geweld en intimidatie.

Verzoekers verwijzen naar het aan hun verzoekschrift gevoegde document "*European states regularly force Roma to return to Kosovo, where they face widespread discrimination*" van 13 augustus 2009 van "*Minority Rights Group*" dat stelt dat Kosovaarse Roma pas kunnen worden teruggestuurd als er omstandigheden gecreëerd worden die hen toelaten in waardigheid te leven, zonder gediscrimineerd te worden.

Verzoekers menen dat, indien ze zouden worden teruggestuurd naar Kosovo, dit in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Ze merken op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat er sprake is van mensonterende behandeling wanneer een bevolking gedwongen wordt tot het leven in mensonwaardige omstandigheden.

Verzoekers verwijzen naar een Wikipedia-artikel "*Kosovo-The Roma and other Minorities*", dat volgens hen nogmaals bevestigt dat de Roma gediscrimineerd worden en dat de Kosovaarse autoriteiten geen adequate bescherming bieden.

Volgens verzoekers haalt de commissaris-generaal verscheidene rapporten aan die een niet zo rooskleurige situatie schetsen van de Roma in Kosovo, maar waaruit de commissaris-generaal toch afleidt dat de Roma geenszins worden gediscrimineerd door hun eigen overheid.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal de discriminatie door de overheid verzwijgt. Dergelijke houding is volgens verzoekers strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend en hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vragen zij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, F.S., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, F.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Vooreerst stelde de commissaris-generaal vast dat gezien verzoeker nog regelmatig naar Kosovo was teruggekeerd ondanks de beweerde dreigementen van Albanese Kosovaren om hem naar aanleiding van zijn gedwongen collaboratie te vermoorden, zijn houding niet in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker doet in zijn verzoekschrift geen poging om deze vaststelling te verklaren, waardoor deze overeind blijft en de Raad ze tot de zijne maakt.

De commissaris-generaal wees daarnaast op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw:

“Zo verklaarde u dat Albanezen uw huis in brand hadden gestoken nadat jullie teruggekeerd waren uit Montenegro verschillende maanden na het einde van de oorlog (CGVS II, p. 3-4). Volgens uw echtgenote echter gebeurde dit nog tijdens de oorlog (CGVS echtgenote, p. 6-7). Verder zei u in 2004 door gemaskerde Albanezen samen met uw vrouw en oudste dochter ontvoerd te zijn geweest en geslagen (CGVS II, p. 4-5). Uw echtgenote verklaarde evenwel expliciet in de naoorlogse periode in Kosovo nooit door Albanezen fysiek te zijn aangevallen noch door hen te zijn meegenomen. Wanneer het dreigde zover te komen, vluchtten jullie weg (CGVS echtgenote, p. 7, p. 10-11).”

In zijn verzoekschrift (zie p. 3) voert verzoeker dienaangaande aan dat zijn vrouw getraumatiseerd is door de gebeurtenissen, medicatie neemt en probeert zo veel mogelijk te vergeten. Daarenboven is ze analfabeet, wat volgens verzoeker de tegenstrijdigheden verklaart.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring of het feit dat deze lang geleden hebben plaatsgevonden, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Daarenboven mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven omtrent belangrijke feiten die betrekking hebben op de essentie van haar asielaanvraag (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477).

Aangezien de gestelde vragen verband houden met belangrijke gebeurtenissen uit het leven van de vrouw van verzoeker, met name het in brand steken van haar huis en de ontvoering van het gezin, kunnen de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen geenszins worden verklaard door haar lage scholingsgraad of intellect. De Raad benadrukt dat analfabetisme de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker geenszins aantoonde dat zijn vrouw niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden betreffende bepalende gebeurtenissen.

De kennis die van verzoekers echtgenote wordt verwacht vereist immers geen enige scholing. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat de opmerkelijke tegenstrijdigheden in de verklaringen te wijten zijn aan het opgelopen trauma van verzoekers echtgenote en/of haar lage scholingsgraad en analfabetisme.

Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast in de bestreden beslissing dat verzoeker geen aanspraak heeft gemaakt op nationale bescherming.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift overtuigt niet. Hij verklaart dat *“verzoekers hebben wel degelijk een beroep gedaan op de aanwezige veiligheidsinstanties, namelijk op de politie, maar die heeft niets gedaan”* en beperkt zich hiermee louter tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In geval verzoeker zou doelen op het feit dat hij tijdens zijn verhoor op 24 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal heeft verklaard (zie verhoorverslag, p. 4) dat hij zich in 1999 eenmalig naar de KFOR in Banje heeft begeven, merkt de Raad op dat deze eenmalige poging die trouwens dateert van meer dan 10 jaar geleden, onvoldoende is om aan te tonen dat verzoeker wel degelijk voldoende beroep gedaan heeft op de aanwezige veiligheidsinstanties.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief

internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...] "

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweemde vervolging of ernstige schade. Verzoeker is hiertoe in gebreke gebleven.

2.6. De Raad volgt verzoeker niet waar deze stelt dat de bestreden beslissingen de discriminatie van Roma in Kosovo minimaliseren.

De Raad merkt op dat de informatie van de commissaris-generaal laat blijken dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden; dit is echter het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet louter worden herleid tot de loutere etnische origine.

Voorgaande vaststelling dat Roma gediscrimineerd kunnen worden in Kosovo laat echter niet toe te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad geeft aan dat verzoeker in geen geval aantoont dat dit in zijn hoofde het geval is.

De rapporten/documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd zijn ter zake niet dienend. Inderdaad volstaat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Deze documenten vermogen evenmin afbreuk te doen aan de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt dat de bescherming door de in Kosovo aanwezig lokale en internationale autoriteiten als toereikend wordt beoordeeld (stuk 17, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 25 e.v.). Het beleid van de Kosovaarse overheid is er blijkens de informatie op gericht te streven naar de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging (stuk 17, Landeninformatie, Antwoorddocument KS2009-067). Bovendien blijkt uit de informatie dat er zich geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer hebben voorgedaan en de RAE-minderheden (Roma, Ashkali en Egyptenaren) een zo goed als volledige bewegingsvrijheid genieten (stuk 17, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 7 e.v.). Dat nog niet alle initiatieven van de overheid reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend

2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE